Resan till Taste of chaos

AV **MARKUS BERGFORS** · 21 NOVEMBER 2006

▲ I flyget FOTO: ANTO

En mörk och kylig måndag morgon vaknar jag, förkyld och trött och den kalla världen utanför täcket känns ytterst ovälkomnande, men med vetskapen att jag om ca. 14 timmar kommer att se ett av mina favoritband Underoath tar jag mig trögt upp ur sängen och när jag fått i mig den varma gröten känns allt mycket bättre.

Efter att jag packat det sista bär det av till tågstation, som vanligt är jag sent ute och blir påmind om detta av mina resekompanjoner Anders och Daniel så det blir överhastighet hela vägen till tågstationen. Vi går in i tåget och är nu på riktigt på väg! Förväntningarna endast stiger när vi alla lägger på oss våra hörlurar och studerar några låttexter för att hänga med bättre under konserten. Från tammerfors tar vi en buss som går till Ryan-Airs flygplats och efter ca en halvtimme är vi framme. Eftersom detta kommer bli min första flygresa så ryser jag till när jag studerar flygplatsen och dess oerhört enkla och billiga inredning och tänker på alla rykten jag hört om RyanAirs kompetens. Jag försöker intala mig att de endast sparar på inredningen och inte på flygplanen, samtidigt som Daniel berättar att så inte är läget utan att de använder apor istället för motorer. När vi checkat in, intagit några paninis och stått och väntat på att bli insläppta i planet så hörs det ett "pling" och en röst som berättar att det har uppstått ett problem och att vi får veta mer om 10 minuter. Vi börjar genast oroa oss, för vårt tidsschema är aningen knappt och vi har inte råd med så långa förseningar om vi ska hinna på konserten. Oroligt väntar vi och efter ca. 30 minuter hörs signalen igen och exakt samma meddelande, igen ska vi vänta 10 minuter... Folk på flygplatsen och även vi blir mer oroliga, och efter ännu en halvtimme så kommer den slutliga domen: Planet är försenat ännu 2 timmar p.g.a. tekniska problem!!! (detta hjälpte inte min flygrädsla) Snabbt räknar vi ut när vi kommer att anlända till konserten och drar en lättnadens suck när vi ändå inte kommer så mycket försent till konserten, utan kanske endast missar några mindre bra band i början, d.v.s. om det går några fler tåg i tid. Men vi gör det bästa av situationen och lägger oss under ett bord och försöker sova.

Efter en lång och frustrerad väntan släpps vi äntligen in på planet och jag ser genast framför mig olika skräckscenarion som kan hända på planet. Men efter en snabb bön känns det något bättre men jag sitter ännu och greppar armstödena. Efter några korta böner och lite snack om hur farligt det är att flyga från Daniel och Anders så lyfter planet och allt går bra, vi anländer alla säkert i London. Hur vi sedan kommer fram till Brighton, den stad som konserten är i, måste man se som ledning av Gud. Vi visste egentligen inte något om vilka tåg vi skulle på och framförallt var vi skulle stiga av, visst frågade vi oss fram också men flera gånger steg vi nog bara av eller på för att det "kändes rätt".

Väl i Brighton springer vi till vårt hostel,(som vi inte vet exakt var det ligger) eftersom konserten har hållit på i nästan en timme redan. På vägen träffar vi en tysk och två engelsmän som också är på väg till "Taste of Chaos", som turnen heter, de berättar var någonstans det ligger och efter några ord om banden säger vi adjö och springer iväg för att hitta till vårt hostel. Efter en stund ser vi äntligen en skylt där det står "Budgie's Guesthouse". Vi rusar dit och ringer på, vi släpps in av en trevlig man som visar vårt rum och ger oss vår nyckel. Vi slänger av oss allt som vi inte behöver och låter kilon flyga igen hela vägen till Brighton Centre där konserten äger rum.

Väl inne går vi för att ta ut våra biljetter när vi försöker höra vem det är som spelar, det är Underoath! Vi tar våra biljetter och går in. Där står de, Underoath som man så många gånger sett i olika videor. Man grips av en känsla av overklighet och plötsligt står man nästan längst fram och sjunger "Can you feel your heartbeat rising.." i sången "A boy brushed red, living in black and white" Deras energi och inlevelse sprids över hela publiken och hela Brighton Centre sjunger med. Efter den låten kör de en till låt från deras förra skiva "They're only chasing safety" - I don't feel very receptive today, som är en av de tyngre låtarna på den skivan helt utan Aarons (trummisen) skönsång. Spencers (sångarens) brutala skrik känns ända in i hjärtat genom hela sången. Efteråt är det dags för deras två sista låtar (vi missade ju flera låtar i början). Först var den något kaosartade "Everyone looks so good from here" från nya skivan "Define the great line" som verkligen fick igång en något våldsam moshpit som man försökte undvika. Före den sista låten berättar de frimodigt om varför de gör allt detta, att orsaken är Jesus och att all ära tillhör honom. Publiken blir tyst en stund som om det råder en tvekan på hur man ska reagera, men sedan kommer jublet och de sätter igång med sin första "singel" från nya skivan, "Writing on the walls". När låten är slut lämnar vi både nöjda och lite besvikna, när man nu rest till England för att se Underoath skulle man ju ha velat se hela konserten, men vi var ändå mer nöjda, och vi skulle ju ännu se Alexisonfire och Taking back sunday.

Emedan Alexisonfire gjorde sig klara, spelade ett när man just sett Underoath, mediokert Brittiskt rockband fast energi kan man inte säga att de saknade, sångaren/gitarristen var i en klass för sig. Alexisonfire var sedan något av en besvikelse, de hade inte alls samma energi som Underoath och deras låtar var väldigt lika varandra, konserten försvann lika snabbt som den kom. När Anti-flag skulle spela gick vi ut för att äta, så vi missade nästan hela den konserten.

Efter en ganska lång väntan var det dags för kvällens sista band, Taking back sunday. De inledde lugnt och stilla med låten Divine Intervention och endast sångaren med en gitarr och ett munspel, vilket gav lite kontrast till kvällen. Efteråt berättar han att deras gitarrist och ytterst viktiga bakgrundsångare var tvungen att åka hem p.g.a. familjen och istället för att avbryta turnén har de bestämt sig att ta hjälp av de andra banden från turnén. Så som gitarrister får man se Anti-flags och Saosins gitarrister och som sångare har de bjudit in bl.a. Aaron och Spencer från Underoath och även en roadie. Showen blir väldigt lyckad, de inhoppade musikerna gör ett bra jobb och fastän ljudet känns aningen grötigt ibland är trycket enormt. Speciellt publiktrycket, jag och Anders pressades nästan längst fram utan vidare ansträngning och Daniel försvann in i moshpiten och vi såg inte honom förrän slutet av konserten. Efteråt med rygg-, fot-, huvud- och öronvärk ställer vi oss vid bandbussarna för att invänta Underoaths medlemmar och efter en stund så får vi syn på gitarristen Tim, från Underoath och vi får tala med honom och ta foton och känna oss som äkta groupies.
Mer än nöjda köper vi varsin banan och går till Budgies Guesthouse för att sova efter en lång dag. ▪